

U c h w a ł a   Nr LXXXI/446/94

Rady Miejskiej   w   Stargardzie   Szczecińskim
z   dnia 26 kwietnia   1994 r.

w sprawie uznania Starówki za Park Zabytkowy.

Działając na podstawie art. 40 ust. 3 i 4 ustawy
z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym /Dz.U.Nr 16,
poz. 95, zm. 34, poz. 199, Nr 43 poz. 253, Nr 89 poz. 518 z 1991 r.
Nr 4 poz. 18, Nr 110 poz. 473 oraz z 1992 r. Nr 85 poz. 428
Nr 100 poz. 499 i z 1993 r. Nr 17 poz. 78/   Rada Miejska w
Stargardzie Szczecińskim uchwala co następuje :

§   1

Uznaje się rejon Starówki ograniczony murami obronnymi oraz
rzeką Iną za Park Zabytkowy.

§   2

Park Zabytkowy jako teren o historycznym znaczeniu winien być
objęty ochroną.

§   3

1. Zakazuje się spożywania napojów alkoholowych na terenie
Parku Zabytkowego.
2. Zakaz ten nie dotyczy miejsc do tego przeznaczonych.

§   4

W stosunku do osób naruszających zakaz mają zastosowanie
odnośne przepisy Kodeksu Wykroczeń.

§   5

Uchwała podlega podaniu do publicznej wiadomości w Gazecie
Stargardzkiej oraz na tablicach ogłoszeń Urzędu Miejskiego.

§   6

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Zbigniew Petri

Uzasadnienie

Dotychczasowe uregulowania prawne nakładają na właściwe organy obowiązek wyegzekwowania porządku właściwego zachowania się w miejscach publicznych.

Uchwała niniejsza nie wprowadza w tym zakresie nowych uregulowań

Celem uchwały jest zaprowadzenie porządku w miejscu szczególnie niebezpiecznym dla społeczności lokalnej, a także osób odwiedzających miasto tj. wycieczek krajowych i zagranicznych.

Informacje wpływające do Rady Miejskiej jak i organów ścigania działających w mieście Stargard jednoznacznie wskazują, że na terenie Starego Miasta zagrożony jest spokój, bezpieczeństwo publiczne, zdrowie, a nawet życie obywateli.

W związku z powyższym Komisja Prawa i Porządku uważa, że brak konkretnej delegacji prawnej pozwalającej na regulację problemu nie zwalnia Rady Miejskiej z obowiązku wprowadzenia przepisu porządkowego, mającego na celu zapewnienie mieszkańcom miasta i turystom porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

Za Komisję Prawa i Porządku

Anna Abramowska

Przewodnicząca Komisji

Biebli Witold
Ruch Wieruszy

Batko Antonino
Majewski Janusz
Kawalec Tadeusz

amy

Szczecin dnia.....30 maja.....1994 r.

WOJEWODA SZCZECIŃSKI

Or.4.D.0914-33 /94

Wpł. 31.05.1994
Nr rej. 42/94

[Signature]

Nowa Rada nie godziła się na podjęcie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1994 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. Nr 16, poz. 95, Nr 32, poz. 191, Nr 34, poz. 199, Nr 43, poz. 253, Nr 89, poz. 518, z 1991 r. Nr 4, poz. 18, Nr 110, poz. 473, z 1992 r. Nr 85, poz. 428, Nr 100, poz. 499, i 1993 r. Nr 17, poz. 78)

30.06.94
[Signature]
stwierdzam nieważność uchwały Nr LXXXI/446/94 Rady Miejskiej w Stargardzie Szczecińskim z dnia 26 kwietnia 1994 r. w sprawie uznania Starówki za Park Zabytkowy.

Przewodniczący

Rady Miejskiej

w Stargardzie Szczecińskim

Pan Zbigniew Petri

u z a s a d n i e

Uchwałą Nr LXXXI/446/94 z dnia 26 kwietnia 1994 r., na podstawie art. 40 ust. 3 i 4 ustawy o samorządzie terytorialnym, Rada Miejska w Stargardzie Szczecińskim uznała rejon Starówki miasta ograniczony murami obronnymi oraz rzeką Iną, za Park Zabytkowy, i zakazała spożywania na jego terenie napojów alkoholowych.

Zgodnie z art. 40 ust. 3 wspomnianej wyżej ustawy, w zakresie nie uregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

Uregulowanie określonej sprawy w trybie przepisów porządkowych dopuszczalne jest jedynie w wypadku łącznego wystąpienia wymienionych wcześniej przesłanek, i tylko w zakresie przez nie wyznaczonym.

Ochronę dóbr kultury, za jakie w szczególności uważa się dzieła budownictwa, urbanistyki i architektury oraz historyczne założenia urbanistyczne miast, reguluje ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz.U. Nr 10, poz. 48, z 1983 r. Nr 38, poz. 173, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 56, poz. 322), która w sposób wyczerpujący określa obowiązki i uprawnienia organów gminy w tym zakresie.

Stosownie do art. 20 tej ustawy, ze względu na ochronę zabytkowych układów urbanistycznych i zabytkowych zespołów urbanistycznych, wpisanych do rejestru zabytków, wojewoda może określić warunki działalności budowlanej na ich terenie lub zarządzić usunięcie, uporządkowanie albo przebudowę poszczególnych budynków lub wydać inne stosowne zarządzenia. Wykonanie

powyższego następuje na wniosek i w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków. Ustawodawca przewiduje więc w ustawie możliwość podjęcia określonych działań na rzecz ochrony zabytkowych fragmentów miast i wskazuje właściwe tu organy.

W uchwale w sprawie uznania Starówki za Park Zabytkowy nie wskazuje się przedmiotu ochrony, ani działań służących ochronie zabytków miejskich, a z jej uzasadnienia wynika, że celem uchwały jest zaprowadzenie porządku w szczególnie niebezpiecznej części miasta.

Nadto zauważyć należy, że regulująca sprawy związane ze sprzedażą, podawaniem i spożywaniem alkoholu ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. Nr 35, poz. 230 z późn. zm.), przewiduje wyraźnie w art. 14 ust. 1, 3 i 5 miejsca w jakich obowiązuje ustawowy zakaz spożywania alkoholu (m.in. teren szkół zakładów pracy, środki i obiekty komunikacji masowej itd.). Stosownie do ust. 6 tego artykułu, w innych nie wymienionych w ustawie miejscach, ze względu na ich charakter, może być wprowadzony jedynie regulaminowy zakaz sprzedaży, podawania i spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych. Na podstawie wspomnianego przepisu, rada gminy może wprowadzać regulaminowy zakaz spożywania alkoholu tylko w odniesieniu do miejsc lub obiektów których dysponentem jest gmina.

Zważywszy na powyższe, brak podstaw prawnych do wydania przez Radę Miejską przepisów porządkowych regulujących wspomniane w uchwale sprawy, w związku z czym uchwała narusza art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie terytorialnym.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem.

Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Szczecińskiego w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia.

Do wiadomości:

Sejmik Samorządowy

Województwa Szczecińskiego

WOJEWODA
w/z
Wojciech Sołński
Wicewojewoda